

OTB-12/2010.
(OTB-12/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v ^{*}

az Országgyűlés **Oktatási, tudományos és kutatási bizottságának**
2010. július 12-én, hétfőn, 10 óra 40 perctől
a Képviselői Irodaház V/532. számú tanácstermében
megtartott üléséről

^{*} *A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői:</i>	4
<i>A bizottság részéről:</i>	4
<i>Megjelent:</i>	4
<i>Helyettesítési megbízást adott:</i>	4
<i>Meghívottak részéről:</i>	4
<i>Hozzászólók:</i>	4
<i>Elnöki megnyitó</i>	5
<i>A napirend elfogadása</i>	5
<i>Az iskolai Nemzeti Összetartozás Napja bevezetéséről, a magyarországi és a külföldi magyar fiatalok közti kapcsolatok kialakításáról és erősítéséről a közoktatásban, valamint a Magyarország határain kívül élő magyarság bemutatásáról szóló H/638. számú határozati javaslat</i>	5
<i>Révész Máriusz (Fidesz) szóbeli kiegészítése</i>	5
<i>Hozzászólások, kérdések, válaszok</i>	7
<i>Dr. Dr. Gloviczki Zoltán (Nemzeti Erőforrás Minisztérium) véleménynyilvánítása</i>	22
<i>Révész Máriusz (Fidesz) zárszava</i>	22
<i>Szavazás az általános vitára való alkalmasságról</i>	23
<i>A bizottsági előadó és a bizottság kisebbségi véleményét ismertető képviselő kijelölése</i>	23
<i>A katonai és rendvédelmi felsőoktatási intézmények vezetőinek, oktatóinak és hallgatóinak jogállásáról szóló 1996. évi XLV. törvény módosításáról szóló T/616. számú törvényjavaslat (Általános vita)</i>	23
<i>Csampa Zsolt (Fidesz) szóbeli kiegészítése</i>	23
<i>Dr. Till Szabolcs (Honvédelmi Minisztérium) véleménynyilvánítása</i>	24
<i>Hozzászólások, kérdések, válaszok</i>	24
<i>Szavazás az általános vitára való alkalmasságról</i>	24
<i>Egyebek</i>	25

Napirendi javaslat

1. Az iskolai Nemzeti Összetartozás Napja bevezetéséről, a magyarországi és a külhoni magyar fiatalok közti kapcsolatok kialakításáról és erősítéséről a közoktatásban, valamint a Magyarország határain kívül élő magyarság bemutatásáról szóló határozati javaslat (H/638. szám)
(Dr. Kövér László, Pokorni Zoltán és Révész Máriusz (Fidesz) képviselők önálló indítványa)
(Általános vita)
(Első helyen kijelölt bizottságként)
2. A katonai és rendvédelmi felsőoktatási intézmények vezetőinek, oktatóinak és hallgatóinak jogállásáról szóló 1996. évi XLV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat (T/616. szám)
(Csampa Zsolt (Fidesz), Básthly Tamás (KDNP), Borkai Zsolt (Fidesz) és dr. Simicskó István (KDNP) képviselők önálló indítványa)
(Általános vita)
3. Egyebek

Az ülés résztvevői:**A bizottság részéről:****Megjelent:**

Elnököl: **Pokorni Zoltán** (Fidesz), a bizottság elnöke és
Dr. Pószán László (Fidesz), a bizottság alelnöke
Osztolykán Ágnes (LMP), a bizottság alelnöke
Brájer Éva (Fidesz)
Cseresnyés Péter (Fidesz)
Demeter Zoltán (Fidesz)
Dr. Hoppál Péter (Fidesz)
Kucsák László (Fidesz)
Pánczél Károly (Fidesz)
Pichler Imre László (Fidesz)
Révész Máriusz (Fidesz)
Sági István (Fidesz)
Tóth Ferenc (Fidesz)
Földi László (KDNP)
Michl József (KDNP)
Dr. Kolber István (MSZP)
Sós Tamás (MSZP)
Dúró Dóra (Jobbik)
Ferenczi Gábor (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott:

Révész Máriusz (Fidesz) megérkezéséig dr. Hoppál Péternek (Fidesz)
Földi László (KDNP) megérkezéséig Michl Józsefnek (KDNP)
Michl József (KDNP) távozása után Földi Lászlónak (KDNP)

Meghívottak részéről:**Hozzászólók:**

Dr. Dr. Gloviczki Zoltán államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium)
Dr. Till Szabolcs főosztályvezető (Honvédelmi Minisztérium)
Keszei Sándor (Magyarországi Szülők Országos Egyesülete)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 40 perc)

Elnöki megnyitó

A napirend elfogadása

POKORNI ZOLTÁN (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tiszteletem a bizottság tagjainak, elnézését a 10 perces késésért. Úgy látom, hogy a bizottság határozatképes. A kiküldött napirendi javaslat három pontból áll, az iskolai kirándulások, a nemzeti összetartozás napja, a második pont a katonai rendvédelmi felsőoktatási intézmények vezetőinek, oktatóinak, hallgatóinak jogállásáról szóló törvény és az egyebek.

Az egyebek keretében három alpont, három levél, ami kiosztásra került: tájékoztató Hoffmann Rózsa államtitkár asszonytól, ez a szeptemberi bevezetése a korábban elfogadott törvénynek, továbbá a Neveléstudományi Intézet, valamint a Magyar Szülők Országos Egyesületének levele.

Kérdezem, hogy van-e olyan javaslat, ami nem fér bele az egyebek további pontjaiba, tehát vegyük fel önállóan. *(Nincs jelzés.)* Nincs ilyen. Van-e egyéb hozzáfűzés a napirendhez? *(Nincs jelzés.)* Nincs ilyen. Úgy látom, dönthetünk. Aki elfogadja a napirendet, kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. Aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Aki tartózkodott? *(Nincs jelzés.)* Egyhangúlag fogadtuk el a napirendet, mindenki igennel szavazott.

Az iskolai Nemzeti Összetartozás Napja bevezetéséről, a magyarországi és a külföldi magyar fiatalok közti kapcsolatok kialakításáról és erősítéséről a közoktatásban, valamint a Magyarország határain kívül élő magyarság bemutatásáról szóló H/638. számú határozati javaslat

Az első napirendi pontunk az iskolai nemzeti összetartozás napja bevezetéséről, a magyarországi és külföldi magyar fiatalok közötti kapcsolatok kialakításáról és erősítéséről a közoktatásban, valamint a Magyarország határain kívül élő magyarság bemutatásáról szóló határozati javaslatunk megvitatása. A határozati javaslatot Kövér László, Pokorni Zoltán és Révész Máriusz jegyezzük, ketten is jelen vagyunk a teremben, mint elnök, azt gondolom, az lenne a helyes, ha Révész Máriusz szólna a javaslatról. Parancsolj!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Most megleptél.

ELNÖK: Akkor szólok én, ha ez gondot okoz. De akkor átadom az elnökséget Pósnán Lászlónak. *(Révész Máriusz: Elkezdem.)* Kezdjed akkor!

Révész Máriusz (Fidesz) szóbeli kiegészítése

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Tisztelt Bizottság! A javaslat – mint látják – három pilléren nyugszik. A parlament döntött elég nagy szavazataránnyal a nemzeti összetartozás napjáról június 4-én, és azt gondoltuk, hogy helyes lenne, ha ez egy iskolai emléknap is lenne. Az iskolában ebben a pillanatban három emléknap van, három ilyen eseménysorozatról emlékeznek meg – természetesen tanuló szándékkal – az iskolák. Az egyik a holokauszt emléknapja, a kommunizmus áldozatainak emléknapja és az aradi vértanúk emléknapja. Úgy gondoltuk, hogy miután döntött a Magyar Országgyűlés arról, hogy június 4-e legyen a nemzeti összetartozás napja,

erre az iskolákban is meg kell találni a módot, keretet, hogy megemlékezzenek róla a diákok és a tanárok.

Azt gondoljuk, hogy az egész határozati javaslatnak az a fő célja, hogy azt a meglehetősen nagy elmaradást, ami a magyar társadalom fejében van a határon túli magyarokkal kapcsolatosan, Trianonnal kapcsolatosan, azt valamilyen módon megváltoztassuk. Úgy emlékszünk, hogy ez a téma a Kádár-rendszerben tabu volt, és az azt követő időszakban és a rendszerváltozás óta is nagyon-nagyon mérsékelten mertünk erről egyáltalán beszélni. Mindig ott volt a veszély, hogy aki erről beszél, az megkapja egyből a szélsőségesség bélyegét.

Szeretnénk ebből a keretből egyszerűen kilépni, szeretnénk jelezni, hogy itt valamiféle korszakváltás van, és igenis, minden fenntartás nélkül lehet beszélni, megemlékezni a határon túli magyarokról, lehet beszélni arról, hogy Trianon fáj nekünk. Ugyanakkor az egész törvénytervezetnek nagyon hangsúlyos célja, hogy ne ilyen múltba révedő búsongás legyen, hogy 90 évvel ezelőtt mi is történt, hanem ezt egy pozitív törvényjavaslatnak szánjuk.

ELNÖK: Határozati javaslatnak.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Pozitív határozati javaslatnak, elnézést. Azt gondoljuk, hogy ebből a keretből ki kell lépni.

A második pillére ennek a javaslatnak az iskolai osztálykirándulások szervezése. Igazán az lenne a cél, azt tartanánk ideális állapotnak, hogy ha nem végezné el az általános iskolát egyetlen magyarországi magyar diák sem úgy, hogy ne járt volna a határon túli területeken, ne teremtett volna kapcsolatot határon túli magyar diákokkal.

Azt gondoljuk, hogy ez minden szempontból jó. Jót tesz a fiatalok világlátásának is, és azt gondoljuk, hogy jót tesz a határon túli magyaroknak is, hiszen kapcsolatok alakulnak ki. Továbbra is azt gondoljuk, hogy a határon túl élő külföldi magyarok Magyarország számára egy plusz erőforrást jelentenek, és ha már ezek a kapcsolatok általános iskolában vagy szakközépiskolában kialakulnak, az mindenképpen jó.

Több szervezet, önkormányzat már szervez határon túli területekre osztálykirándulásokat. Hadd emeljem ki elnök úrnak, polgármester úrnak a kerületét, mert a Hegyvidéki Önkormányzat területén egy komoly program van erre. De nagyon szépen működik az Apáczai Közalapítványnak a „Határtalanul” programja, ahol magyarországi szakközépiskolások mennek határon túli szakközépiskolásokkal közös programokra, néha szakmai gyakorlatokra.

Nagyon érdekes, hogy a felmérések szerint nagyon sok magyar szakközépiskolás diák ennek a programnak a keretében jár először határon túli magyarlakta területeken.

A harmadik pillére a határozati javaslatunknak a magyarság háza. Egy olyan interaktív, modern, mondjuk azt, hogy múzeumot szeretnénk létrehozni, talán ilyen hasonlóságot fel lehetne fedezni mondjuk például a Terror házával, de külföldön több hasonló múzeum is látható, ami nem a szó hagyományos értelmében múzeum, hanem egy információs adatbázisként is lehet használni, segíthet egyébként ez a ház a határon túli magyar osztálykirándulások megszervezésében. Hogy igazán hogyan is lehet egy ilyen múzeumot jól megvalósítani, azt nem szeretnénk itt a határozati javaslatban elmondani, de ha nemzetközi példákat figyelemmel kísérünk, akkor azt gondoljuk, hogy lehet egy nagyszerű intézményt létrehozni Magyarországon is, ami –

hogy úgy mondjam – trendi, tehát szívesen járnak oda a magyar fiatalok, szívesen használják az ott lévő információkat a magyar tanárok.

Tehát ez a három pillére van a benyújtott határozati javaslatunknak. Most az általános vitáról kell határozni. Nagyon remélem, hogy általános vita ebben a kérdésben nem lesz, mert nem nagyon hiszem, hogy kisebb módosításokon kívül ezen javaslatokkal szemben komoly ellenérveket fel lehetne hozni, úgyhogy reméljük, hogy csak a nevében lesz általános vita, és én nagyon bízom abban, hogy ezt teljes konszenzussal fogja tudni elfogadni a Magyar Országgyűlés.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Hoppál Péter!

Hozzászólások, kérdések, válaszok

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Azt hiszem, mindannyiunknak, akik az asztal körül ülünk, megvan az elmúlt 20 év vonatkozásában a saját történetünk, ami a határon túli magyarsággal való kapcsolattartás, kapcsolatélénkítés és a közoktatás szereplőinek, akár a pedagógus kollégáknak egyébként, akár pedig a különböző felnövekvő diákgenerációknak az ezzel a szférával való megismertetését illeti. Hiszen amikor ez az előttünk fekvő határozati javaslat tárgyalásra fog kerülni az Országgyűlésben, azt hiszem, hogy éppen ezeket a személyes példákat szeretnénk egy kicsikét országos vonatkozásban is elhinteni. Hiszen kevés az, hogy ha elszánt pedagógusok, olyanok is akár, nálunknál idősebbek, Máriusznál és nálamnál idősebbek, akik már a rendszerváltás előtt is teheték, hogy hátizsákkal mentek diákjaikkal Erdélybe, esetleg Kárpátaljára, vagy a volt Jugoszlávia területeire, a Felvidékre esetleg, ők igenis, '90 előtt is tudták ezt a kapcsolatot élénkíteni.

Azonban az elmúlt húsz évben talán az elmaradt, hogy társadalmasíthattuk volna azt a tudatot, azt az axiómát, jelesül hogy a nemzet és az ország határai nem esnek egybe. Ez nem került társadalmasításra. Tehát húsz évvel a rendszerváltás után is tudjuk azokat a történeteket, ma is van olyan, hogy ide betelepülő családokról úgy vélekednek, vagy olyan jelzővel illetik őket, azt mondják róluk, hogy ott laknak szemben velünk a most ideköltözött szlovákok - aki nem szlovákok, hanem magyar nevű, magyar anyanyelven felnövekedett emberek. Vagy azt mondják, hogy idejöttek dolgozni hozzánk románok - akik nem románok, hanem Romániában született magyar nyelvű, magyar anyanyelvű és magyar felmenőkkel rendelkező magyar emberek. Tehát ezt a társadalmasítást nem végezte el az elmúlt húsz év - ezt fogja véleményem szerint segíteni az elnök úr, Révész Máriusz és Kövér László által jegyzett javaslat, ennek az előkészítése lehet ez.

Nagyon szükséges megítélésem szerint, hogy minden családban, a fejekben a helyére kerüljön ez a kérdés, hogy akikkel találkozunk az utazásaink során, akikkel együtt élünk, azok ugyanolyan magyarok, mint amilyenek mi vagyunk. Erre egy nagyon hatékony eszköz lesz az, hogy már az iskolarendszerben elkezdődik ennek a tudatosítása. Én azt hiszem, hogy azok az iskolák, amelyek ezt eddig is végezték, és amelyeknél vannak határon túli magyar iskolákkal testvérkapcsolatok - én is egy ilyen intézményben dolgoztam 15 évig -, ahol határon túli magyar iskolákkal testvérintézményi kapcsolat van, ezek a testvérintézmények saját maguk által faragott kopjafát idehoznak, elhelyezik, ott össze tudunk gyűlni június 4-én, gondolni azokra, akik most is hátravettségben tudják az anyanyelvüket művelni, mert sajnos ilyenek vannak, még az Európai Unión belül is vannak, nem is akarok megnevezni most államokat. Próbáljuk meg ezeket a XXI. századi sebeket gyógyítani! Hogyha ez az

eszközrendszer segítségünkre lesz, biztos vagyok benne, hogy hatékonyan tudjuk ezt tenni. És aláhúznám azt a gondolatot, hogy véleményem szerint mivel mindannyiunknak megvan az ez irányú tapasztalata, gondolom, hogy ezt az LMP, a Jobbik és az MSZP képviselői is együtt gondolkodóan, velünk együtt meg fogják tudni szavazni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én is köszönöm. (*Osztolykán Ágnesnek:*) Ágnes, parancsolj!

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Köszönöm szépen. Nagyon sok mindenben egyetértünk, alapvetően a célokkal is egyetértünk, és a szándékkal is, tehát nem lesz vita abban, hogy az LMP parlamenti frakciója megszavazza-e ezt a határozati javaslatot. Viszont vannak aggályaink, mint ahogy eddig is voltak, és ahogy itt mondtam az elején is, nem a céllal szemben vannak aggályaink, hanem mindig a módszer a kérdés.

Máriusz itt beszélt már meglévő programokról. Nagyon szeretném látni azt, és nagyon szeretnék valami választ kapni arra, hogy ha mi ezeket a javaslatokat megszavazzuk, akkor hogyan kapunk arra garanciát, hogy azok a programok, mint például amit mondtál, Máriusz, a Határtalanul-program, ennek a programnak a jó és a rossz tapasztalatai hogyan fognak beépülni az elkövetkezendő időkben ezeknek a programoknak a valós helyszíneire, tehát amiről ti beszéltek, hogy az iskolák hogyan fogják ezeket hasznosítani?

A másik dolog, amit fel szeretnék vetni, és amire szeretnék választ kapni, hogy mennyire gondolja a kormány azt, hogy egyeztetnie kell a határon túli szervezetekkel. És itt nem konkrétan, sőt egyáltalán nem politikai szervezetekre gondolok, hanem pedagógusszakmai szervezetekre. Lássuk már azt, hogy bennünk van egy nagyon erős cél és - ahogyan Péter is fogalmazott - egy társadalmassítási akarat és szándék, ezzel mi egyetértünk, és nagyon fontosnak is találjuk, de azt gondolom, akkor leszünk hitelesek, és akkor tudunk valós értéket közvetíteni, ha ezt az ottani pedagógusszervezetekkel is megvitátjuk.

Végül, de nem utolsósorban amit egyszerűen - hogy is mondjam? - a belsőm nem enged szó nélkül hagyni: nagyon fontos, hogy a nemzeti összetartozásról beszéljünk, de ha jól tudom, és azt gondolom, hogy jól tudom, mert utánanéztam, a nemzeti alaptanterv szerint a közoktatás keretei között a tanulóknak képet kell alkotniuk a határainkon belüli kisebbségekről is. (*Bólogatások a kormánypárti képviselők soraiban.*) Fel szeretném vetni a kérdést az oktatási bizottságban, hogy ti hogyan látjátok, megoldott-e a határainkon belüli kisebbségekről való tudás átadása az iskolákban - mert én azt gondolom, hogy nem.

Ez csak egy vitaindító, semmifajta kötözködési vagy visszalépő szándék nincs a mondandómban, csak ezeket szerettem volna felvetni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én is köszönöm. A jegyzőkönyv nem tudja rögzíteni a bólogatásokat (*Derültség.*), de a bizottság tagjai nagyjából bólogattak, hogy egyetértenek Ágnessel, ez nem egy megoldott kérdés, a nemzeti alaptantervnek ez a célkitűzése nem teljesül maradéktalanul a magyar közoktatásban. Tehát azzal, hogy itt tegyünk valamit, illetve hogy a kormányt arra kérjük, hogy tegyen javaslatot e tekintetben is, azzal egyetértőleg bólogattak a képviselők - a jegyzőkönyv számára rögzítsük ezt! (*Jelentkezések.*)

Szót fogok adni, István, először a képviselők kapnak szót, a tárca véleményét utána kérem ki, aztán a vendégeink következnek. László, aztán Kolber István! Kucsák László!

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm. Köszönöm a szót. Tisztelettel köszöntök mindenkit! Röviden annyit szeretnék hozzáfűzni ehhez a javaslatához, most már ismerve az LMP jeles képviselő asszonyának a véleményét is, hogy megítélésem szerint - és ezt gyakorló pedagógusként, intézményvezetőként is mondhatom - ez a javaslat olyan kérdésekre kínál választ, megoldási lehetőséget, amelyek nagy hiányt próbálnak betölteni. Úgy is mondhatnánk, hogy ez ügyben űrt, mérhetetlen űrt érezhettünk eddig.

Ez a három részből összeálló javaslat tulajdonképpen három megközelítési módot is jelent egyben. Egyrészt egy határozatban rögzített emléknap iskolai megjelenését rendeli biztosítottnak az általános iskolákban is - ez nagyon helyes. Szól arról, hogy különféle kirándulások keretében személyes találkozások révén lehessen közel kerülni mindahhoz az ismeretanyaghoz, amihez az eddigi tapasztalatok szerint nem vagy nem feltétlenül lehetett; voltak erre kísérletek, dicséretes is, hogy ezt többen megtették, de ez nem vált általánossá, jellemzővé, és Máriusz is utalt rá, hogy a korábbi időszakok nem tettek meg ennek érdekében mindent, sőt éppen ellenkezőleg talán. A harmadik eleme pedig egyfajta, a kor kihívásainak is megfelelő, interaktív módon bemutatót biztosító helynek, múzeumnak a kialakítása, ami szintén egy újfajta vagy egy más irányú megközelítést, ismeretszerzést tehet lehetővé. Ez tehát mindenféleképpen üdvözlendő ezen elemek miatt is, és alapvetően amiatt, hogy - mondom - a korábbi politikának köszönhetően el kell járnunk valahogy annak érdekében, hogy ezeket a dolgokat fel tudjuk dolgozni és dolgoztatni a fiatalokkal is.

Nem kerülhető meg azonban az a kérdés, hogy mint minden egyes újonnan bevezetendő intézkedés esetében, úgy itt is megtalálható az az elem, hogy ez megfelelő források nélkül nem képzelhető el. A javaslattevők is abban gondolkodnak, hogy az első időszakban ennek a forrása pályázati forrás lenne és lehetne, utána viszont nem lesz megkerülhető az, hogy erre költségvetési források álljanak majd rendelkezésre, hogy valóban biztosított lehessen az, hogy mindezen programok, hangsúlyosan a költség szempontjából mondjuk például az osztálykirándulások kérdésköre, megfelelő módon és megnyugtatóan biztosítható lehessen.

Egy fél gondolattal hadd utaljak vissza Osztyokán Ágnes gondolataira! Valóban, ez egy kicsit felemásan megoldott része a nemzeti alaptantervnek - nem ez az egyetlen egyébként. Ez köszönhető részben annak az oktatáspolitikai metódusnak, amivel ezt tulajdonképpen ráhagyták az iskolákra; ráhagyták az iskolákra ennek a kérdéskörnek a feldolgozását, megismertetését, úgy egyébként, hogy igazán az órakeretben nagyon nehéz volt biztosítani ehhez megfelelő időtartamot, valamint országosan sem készültek el olyan kiadványok, amelyek ezt megsegítették volna. Tehát, valóban, ez is egy megoldandó kérdés. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kolber István!

DR. KOLBER ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Osztyokán Ágnes gondolatát szeretném tovább folytatni. Ő azt mondta, hogy a felvetett kérdések többségével és megoldásával egyetért.

Én a kérdés felvetésével egyetérték, a megoldással pedig messzemenően nem. Azt hiszem, hogy tévúton járunk vagy félmegoldásokat javasol ez a törvény.

Hoppál Péter például azt mondta, hogy gyógyítsuk be a XX. századi sebeket. Péter azt mondta, hogy nem mindegy, hogyan történik ezeknek a begyógyítása. Nehogy erősítsük vagy éppen növeljük azokat a problémákat és a bajokat, amelyek

nyilvánvaló, hogy megvannak, meg lehetnek egy társadalomban és jelen vannak a magyar társadalomban is.

Azt gondolom, hogy egy szélesebb merítést kellene ezzel kapcsolatosan tenni. Az iskolai kirándulások rendszere nyilván nagyon fontos. Fontos, hogy Magyarországot is megismerjék, a hazai tájakat, a magyar nemzet múltját és jelenét is, és a határon kívüli magyarság kultúráját és múltját is. De még számtalan más dolgot érdemes megmutatni ezeknek a fiataloknak. Nem mindegy, hogy mire tanítjuk, mire készítjük fel őket. Vagy nem kell-e megmutatni az Európai Unió többi tagországának a kulturális sokszínűségét? Nem kell-e tudnunk arról, hogy bizony, hasonló sebekkel a múltból és jelenbeli problémákkal mások is bírnak és rendelkeznek? Szinte nincs olyan nép Európában, akinek ne lenne meg a maga kis Trianonja. Éppen itt a napokban a katalánok azért tüntetnek, merthogy az autonómia megkérdőjelezése vetődött fel.

Tehát mindenképpen azt mondanám, hogy nyilván fontos, hogy elmenjenek a gyerekeink Erdélybe, a Felvidékre, de fontosnak tartanám azt is – egyébként ilyenkor Ausztriát természetesen mindig kihagyjuk ebből a gondolkodásból -, hogy elmenjenek ezekbe az európai uniós országokba, hogy nyitott szemléletű emberek legyenek, hogy megismerjék más népek gondját, baját, erőnyeit, értékeit.

Ha már fel akarjuk oldani és meg akarjuk oldani ezeket a problémákat, akkor elengedhetetlennek tartom, hogy ezekben a programokban a román, szlovák - és folytathatnám tovább – gyerekek is ott legyenek. Ha ilyen hidakat építenénk, akkor azt hiszem, hogy ez eredményesebb lenne, mert nyilvánvaló, hogy Trianon egy nemzeti tragédia, ezt senki nem kérdőjelezi meg, de elegendő, ha visszafelé tekintünk, és nem kell-e valamifajta kiutat, valami progresszív megoldást mutatni erre a dologra? Azt gondolom, hogy igen, és nagyon helyénvalónak tartom Osztyolján Ágnesnek azt a felvetését, hogy a gyerekeink mennyire ismerik a hazai nemzetiségek múltját és az értékeit.

Az iskolai emléknapok sorába sorjáznak ezek a nemzeti tragédiákat felvonultató események. Itt nem történik meg például a megemlékezés március 15.-ének. Azt gondolom, hogy március 15-e a nemzeti egységnek egy szélesebb körű és elfogadott megalapozását jelenti, és nem is bővíteném én nyakló nélkül, de ha már bővítjük, akkor bizony, például ennek az európaiságot kifejező gondolatnak is helye lenne az emléknapok körében.

Az iskolai kirándulások esetében ezeknek a programoknak a gazdasági alapjainak a megteremtése egy helyes dolog. Jó lenne, ha lehetne rá pályázni, aztán hogy később esetleg normatív módon hozzá lehessen jutni ezekhez a pénzekhez. Itt azonban tennék egy javaslatot, hogy nem mindegy, hogy hogyan. Tehát nyilvánvaló, hogy most is egy nagyon komoly és súlyos probléma, hogy a szociálisan rászoruló gyerekek nem tudnak elmenni kirándulni vagy nehezen tudják a szülők ezt megoldani.

Ha a költségvetésből ilyen támogatást biztosítunk, akkor bizony, ennek a szociális szempontnak helye lenne a támogatási rendszer kialakítása területén.

Én nem vagyok nagy híve egyébként ezeknek a különböző intézményeknek a létrehozásának és meggyőződésem, hogy nem is tudja megoldani azt a célt a c) pontban szereplő intézmény, hogy a Magyarország határain kívül élő közösségek életét bemutassa, de a másik kérdés ehelyütt is az, hogy vajon nekünk, vajon a gyerekeknek csupán az ő helyzetüket, az ő múltjukat kell-e ismerni, vagy mindezt bele kell tudni helyezni abba a történelmi folyamatba, ami nyilván egy sokkal bonyolultabb képet rajzol fel, és abba a jelen valóságba is, ami ha egy nyitott, saját sorsunkat értő, feldolgozó és erre megoldást kereső, találó embereket akarunk, akkor

bizony, sokkal több irányba kell ezeket a diákokat segítenünk nekünk, hogy valóban olyan polgárai legyenek ennek az országnak, amelyek nemcsak magyarok, de európaiak is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én is köszönöm. Többen jelentkeztünk hozzászólásra, jelesül én is, majd átadom az elnöklést Pósn Lászlónak. Cseresnyés Péter jelentkezett, Pánczél Károly, Révész Máriusz és Dúró Dóra.

Kérem, hogy akkor vedd át az elnökséget és adj nekem szót, ha megtennéd.

(Az ülés vezetését dr. Pósn László, a bizottság alelnöke veszi át.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Akkor most Pokorni Zoltánt illeti a szó, őt Cseresnyés Péter követi.

POKORNI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm. Úgy gondoltam, hogy elég lesz a végén hozzászólni, de István kipiszkálta belőlem ezt a dolgot. A nemzeti ünnepekkel, október 23-ával, március 15-ével, augusztus 20-ával is foglalkoznak az iskolák, bár szünet van, de nem egy iskolai fellépés, rendezvény azért jelen van az iskolák életében. Ez egy csokor, és egy másik az emléknapok. Tíz évvel ezelőtt ez egyedül csak október 6-a, az aradi vértanúk emléknapja volt, az előző polgári kormány idején alakult ki a holokauszt, illetve a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja. Ez lenne a negyedik. Ez szerintem még belefér a tanév rendjébe, nem veri azt szét, nem állítom, hogy megkönnyíti az életet, de nem azért vagyunk, hogy könnyű életet éljünk, hanem hogy jót, tartalmasat.

Június 4-e a tanév vége felé alkalmas arra, hogy ne egy plusz történelemórát tartsunk, hanem hogy valóban azzal a kérdéskörrel, amit te is említettél, hogy felnőtt ember módjára a jót és a rosszat is, a hibát és az erősséget is, a gyengeséget és a büszkeséget is egyszerre, ebben az összetettségében mutassuk be, azt, ami Európában – és itt hadd vitatkozzam veled – egyedülálló. Tehát sok kisebbségi sorban élő nemzetrész van, a katalánok kétségtelenül ide tartoznak, a dél-bajorok, az írek, a szerbek, folytathatnánk a sort, olyan mértékű és olyan mértékben széttagolt, annyiféle szétdobott, talán a lapp a hozzánk hasonló, de nekik szerencséjük van, mert ők csak három országban élnek: Norvégiában, Finnországban és Oroszországban.

Tehát unikális ilyen értelemben a magyar széttagoltság az elmúlt 90 évben. De ha nem is lenne számában, súlyában az, nekünk akkor is unikális, mert a miénk. Nem tudom, hogy a katalán zászló hogyan néz ki, de nekem úgy tűnt, hogy tegnap a spanyolok a győzelem után azt lobogtatták, a sárga csíkos zászlót. Tehát ők csinálják a maguk dolgát, a döntőben nem tudom, hány százmillió ember nézte a katalán zászlót. Mi ezt a kis magyarság házáat hadd állítsuk már fel.

Tehát szükség van erre az intézményre. Többek között azért, hogy segítse ezeket az emléknapokat jól megszervezni, okosan, jó meghívottakat, jó ötleteket javasolva, egyfajta módszertani háttérintézményként nyújtson segítséget ehhez. Segítsen jól előkészíteni az osztálykirándulásokat, mert nem minden osztályfőnök néprajzos, történelemtanár, és ennek a tanulmányi kirándulásnak akkor van értelme, ha előtte hónapokig a gyerekek erre készülnek, tanulják, ismerkednek ezzel, sőt utána a látottakat képesek jól levezetni.

Ezt a programot nagyon sok iskola kiválóan csinálja, de most szeretnénk ezt sokkal nagyobb mértékben kiterjeszteni, és ehhez ez a háttérintézmény nyújtana a jó gyakorlat logikája mentén segítséget, tanácsot, szaktudást, és nem utolsósorban lenne egy olyan funkciója, amire itt Máriusz utalt, a felnőttek, nem egyszer külföldiek

számára bemutatni azt, ami itt számunkra egyedülálló és mind a mai napig feldolgozatlan.

És az elmúlt 40 év e tekintetben inkább az elfojtás, semmint a normális földolgozás korszaka volt. Tehát erre szerintem szükség van. És nem csak én gondolom így - szeretném meggyőzni az MSZP frakcióját, hogy támogassák ezt a javaslatot -: 2002-ben a MÁÉRT ülésén Medgyessy Péter akkori miniszterelnök javasolta ezt az intézményt. Más nevet adott neki, de nagyjából leírta, hogy kell egy olyan intézményt teremteni, sőt meg is ígérte, hogy ő majd megteremti - ez aztán nem történt meg, de ez most nem a szemrehányás vagy a számonkérés ideje, csak gondolati támaszként hívom ide -, tehát kell egy ilyen intézményt csinálni; ő a Budai Várba helyezte egyébként, egy nagy, reprezentatív intézményt álmodott meg, amely bemutatja a határon túli, külföldi magyarság helyzetét, kultúráját, gazdasági, politikai állapotát. 2002 júniusa-júliusa, MÁÉRT-ülés, miniszterelnöki hozzászólás. Nem vagyok ilyen jó memóriájú ember, én is úgy kaptam meg valakitől e-mailben segítségképpen, hogy támaszkodjunk erre. Tehát a gondolat ott volt a szocialistáknál is - kérlek, hogy idézzétek fel magatokban ezt az érzületet vagy ezt az érzést.

Mi ezt csináljuk pár éve a Hegyvidéken. A busz kerül sokba. Az osztálykirándulások finanszírozása egyébként nem megoldott a magyar közoktatásban, a Szülők Országos Szövetsége rendszeresen sajtózik ez ügyben. Ezzel, hogy most behozzuk ezt a kérdést az asztalra, ezt is rendezni kell majd valamilyen módon, hiszen mind a mai napig egy kimondott-kimondatlan gyakorlat, hogy a szülők szeptembertől elkezdnek gyűjteni a májusi osztálykirándulásra, mert szállodát, étkezést vagy..., nem, a szálloda talán túlzás, turistaházat, étkezést előtakarékosággal spórolnak össze. Ez eddig is ment a magyar közoktatásban. Amitől drágább a határon túli kirándulás, az a távolság, a busz nagyobb költsége. Mi a Hegyvidéken nagyon egyszerűen azt csináljuk, hogy ezt fizetjük ki. Magyarországon belül is buszoznának, azt nem fizetjük ki, vagy ha Görögországba vagy Párizsba mennek, azt sem fizetjük ki. Én nagyon büszke vagyok, és örülök, hogyha olyan fontos a szülők számára az osztálykirándulás, hogy egy párizsi utat képesek finanszírozni, jó dolog az, de ezt tegyék a saját zsebükből, én erre egyelőre közpénzt az előttünk álló években nem szánnék, de a határon túli magyar területekre, legyen az az Órvidék, a Felvidék, Erdély vagy a szórvány, szívesen, tegyük ezt!

Hogyha egy gyors fejszámolást végzünk, a mi gyakorlatunk nagyjából azt húzza alá, hogy 250 ezertől 400 ezer forintig húznak a költségek egy-egy osztály buszbérlésére. 100 ezres korosztályok vannak, 8 évfolyamunk van, mert felső tagozat és középiskola, egyelőre szelíden csak azzal számoljunk, hogy egyszer akarjuk őket elküldeni - ideálisabb lenne kétszer, egyszer a felsőben, egyszer pedig a középiskolában -, ez azt jelenti, hogy 12 ezer gyerekekkel kell számolni. Egy osztályt vegyünk minimum 20 főre, akkor ez... *(Révész Máriusz közbeszól.)* Mennyi? *(Révész Máriusz: 100 ezer gyerek van!)* 100 ezer gyerek, csak elosztom nyolccal. *(Közbeszólás: Évfolyamonként.)* Elosztom nyolccal, ezért megy le 12-re... 8 évfolyammal oszd el a 100 ezret! *(Révész Máriusz: Évfolyamonként van 100 ezer.)* Ja, nem osztom el, bocsánat! *(Közbeszólások: Egy évfolyam 100 ezer gyerek!)* Jó, igazatok van! Számoljuk ki! Ez 1-2 milliárd forint, ahogy mi számoltuk, évente. Most megbuktam a fejszámolási mutatványomban *(Derültség.)*, ezért félbe is hagyom. Ez nem jelentéktelen, de kezelhető nagyságrendnek tűnik.

Az indokolás részben leírtunk néhány szempontot, amely a különböző korosztályoknak szervezhető különböző úttípusokat pedagógiai értelemben próbálja értelmezni, de egyetértek azzal, hogy nyilván a kormány dolga ennek a programnak a végrehajtásakor, hogy felmérje a hazai tapasztalatokat - nagyon sok ilyen van a

Rákóczi Szövetségtől az Apáczai Alapítványig számos intézmény csinálja ezt évtizedek óta (*Osztolykán Ágnes: Julianus-program!*), a Julianus-program szintén. Mérje fel a határon túli fogadókészséget, a pedagógusszervezeteket, szakmai szervezeteket, de a határon túli magyar politikai szervezeteket is ideértve! Én úgy gondolom, hogy ha ezt három évig pályázati úton működtetjük, akkor összegyűlik annyi tapasztalat, hogy a ciklus végére, 2013 decemberére-2014 januárjára képes lesz a kormány egy normatív támogatási rendre javaslatot tenni, és úgy zárjuk le ezt a ciklust, hogy 2014-től egy összetett, szofisztikát normatív támogatási rendje van ennek.

Magát a magyarság házát, módszertani háttérintézményt, bemutatóhelyet pedig szerintünk 2012 végére fel lehet építeni szakmailag és fizikai valójában is. Ez nem egy laza tempó, de egy szerintünk megvalósítható célkitűzés.

Ennyt szerettem volna hozzáfűzni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Jelezném, hogy idő közben Osztolykán Ágnes és Sós Tamás jelentkezett még szintén hozzászólásra. Én átadom akkor a szólás jogát Péternek, és egyúttal az elnöklés jogát Pokorni Zoltánnak.

(Az ülés vezetését Pokorni Zoltán, a bizottság elnöke veszi át.)

CSERESNYÉS PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen. Én azt hittem, hogy amikor Révész Máriusz befejezi a felvezetőjét, a bevezetőjét, és azt mondja, hogy itt valószínűleg nem lesz semmiféle vita, hisz ebben mindannyian egyetérthetünk, akkor pár perc múlva, miután mindenki egyetért, mindenki elmondja az egyetértését, szavazhatunk a határozati javaslatokról vagy a határozati javaslatról. Csalódnom kellett - azt hiszem, nem először.

Azt gondolom, vagy azt hiszem, hogy Osztolykán Ágnes felvetése jogos volt, és érdemes vele foglalkozni, de annyira jó volt ez a felvetése, ez a gondolati beszúrása a gondolatmenetébe, hogy azt mondta, hogy tudja, hogy most nem erről van szó; érdemes lenne foglalkozni az ő gondolataival is, de most másról van szó, és ő tudja támogatni ezt a határozati javaslatot. Kolber István nem ezt tette, és ez nekem egy óriási csalódás volt, mert nem arról beszélt... Remélem, hogy ő nem magánemberként, képviselőként, hanem mint MSZP-megnyilatkozást mondta, amit mondott, vagy MSZP-s képviselői megnyilatkozás volt ez. Mert itt most három határozati javaslatról beszélünk, arról beszélünk, hogy azok a gyerekek, akik iskoláskorúak, és iskolába járnak, tisztában legyenek egy olyan helyzettel, amiről innen-onnan hallanak, jó-rosszabb híreket, információkat szedhetnek össze, de lehet, hogy azok, akik nem törődnek a saját nemzetükkel, ahol, amely iskolában nem figyelnek komolyan oda ezekre a dolgokra - remélem, nagyon kevés van ilyen! -, ott nem biztos, hogy egy jó kép össze tud állni az elmúlt száz év magyar történéseiből. Ez a határozati javaslat ezen segítene. És akkor nem érdemes olyan dolgokról beszélni, hogy Európa más vidékein vannak-e olyan nemzetek, amelyek hasonló sorssal rendelkeznek, hasonló nehézségekkel küzdenek, mint mi, mert nekem az a véleményem, hogy nekünk elsősorban saját magunkkal kell törődnünk. Nem beszélve arról, hogy ez a határozati javaslat pontosan arról szól, hogy igenis törődjünk saját magunkkal, úgy, hogy az országhatárt ne vegyük figyelembe, hanem azt nézzük, hogy a nemzet tagjai, a nemzet részei hol élnek, ismerjük meg ezeknek a nemzetrészeknek a gondjait, problémáit, és ismertessük meg a saját gyermekeinkkel ezeket a problémákat és ezeket a nemzetrészeket.

Gondolkoztam, hogy elmondjam-e, de elmondom - nem szívesen -: szóval akkor, amikor Kolber István néhány gondolatát, felvetését hallgattam, akkor fogalmazódott meg bennem az a mondat, hogy azt hiszem, nem volt véletlen az, amikor 2001 év végén, 2002 év elején bennünket itt 23 millió román munkavállalóval riogattak. Félek tőle, hogy ez ilyen gondolkodásmódból jött elő, ilyen gondolkodásmód szülte azokat az álhíreket, vádakat.

Én azt szeretném, hogyha a Szocialista Párt tagjai segítenék, hogy ez megvalósuljon, a szavazatukkal is, és azzal, hogy ha módosítót adnak be, akkor nem kákán csomót keresve próbálnak lehetőséget teremteni arra, hogy hogyan nem lehet megvalósítani ezt a jó szándékot, ezt a jó kezdeményezést, hanem hogy hogyan lehet minél jobban megvalósítani mind az intézménynek a felállítását, mind pedig azt, hogy minél több diák fejezhesse be úgy az iskolát, hogy határon túl is volt, és láthatja azt, hogy ott is élnek magyarok évszázadok óta.

Még egy mondat. Azt hiszem, hogy azt, amit Osztolykán Ágnes felvetett, hogy az itt élő kisebbségeket is jobban megismerjük, ha ez a program megvalósul, ennek a programnak a segítségével tulajdonképpen teszünk egy lépést ebbe az irányba is, azt hiszem. Ezért kellene támogatni, és ezért ajánlom az MSZP, az MSZP-s képviselők figyelmébe ezt a határozati javaslatot.

ELNÖK: Köszönöm. Úgy gondolom, az a jó, ha egy kormánypárti, egy ellenzéki. Sós Tamás következik.

SÓS TAMÁS (MSZP): Én azzal kezdeném, hogy nekem szimpatikus, ahogy a bizottság itt elindult az elmúlt hetekben, maga a hangulata, a beszélgetése. Itt valójában szakemberek ülnek és az oktatást különböző aspektusaiból közelítik meg. Az izgalom mindig akkor van, amikor ilyen politikai természetű dolog jön ide, és úgy gondolom, hogy ezt kellene valahogy lefejtetni ezekről a dolgokról. Én itt látom a problémát ebben a kérdésben is.

Valójában a stílus, a munkamódszer: valljuk be, kormánypártiként ti sem vagytok könnyű helyzetben, mert egy politikai párt frakciójának vagytok a tagjai, igaz...

ELNÖK: Nekünk ez nem olyan nehéz. *(Derűltség.)*

SÓS TAMÁS (MSZP): Nekünk sem. De úgy gondolom, hogy a magyar közélet egy kicsit túl van politizálva, és ezt gyakorló emberként mondom, mondjuk egy megyéből, aki mondjuk az elmúlt években ilyen programok sokaságát szervezte. És hadd mondjam el, hogy nagyon jó érzés volt itt az elmúlt hetekben is, amikor nekünk felvidékiekkel van kapcsolatunk, vajdaságiakkal kevésbé, illetve az erdélyi Kovásznával, és nagyon sok projektet, programot csináltunk, sőt több magyar megyével együtt már oktatási intézmény felépítésében is közreműködtünk.

És most Kolber úr gondolatait folytatva, más európai országokat is bevonva, a Grunig-program keretében szenzációs programot csináltak végig a kollégák szociális területen. Tehát ilyen vonatkozásában én két dologtól óvnám magunkat.

Az egyik: attól óvnám magunkat, hogy leegyszerűsítjük ezt a kérdést, és én magamban is keresem, hogy hogyan tudok a politikai dolgokon felülemelkedni, és azt keresem, hogy itt mi az, ami bennünket összeköt veletek, mi az, ami a határon túliakkal összeköt, és azokat a zsigeri dolgokat próbáljuk háttérbe szorítani. Nekünk sokat kellene egymással beszélgetni, én ebben maximálisan partner vagyok.

Tehát amikor azt mondtátok, hogy személyes példa, azzal egyetérték. Amikor nem mondtátok, de a mondatokban benne volt, hogy ne legyen kampányszelű. Tehát Kolber István véleménye nem hiszem, hogy szembement azzal, ami ott le volt írva, hanem a kiérleltséget vitatja István. Én is vitatom a kiérleltséget, mert ne haragudjatok, ha ez nem illeszkedik az elmúlt hetek ilyen dömpingszerű dolgaihoz, amikor csak kapkodod a fejedet, ti is kapkodjátok a fejeteket, valljátok meg őszintén, akkor mi pedig pláne kapkodjuk a fejünket, és próbálnánk viszonyulni pozitívan ehhez a dologhoz, de amikor egyik napról a másikra kapunk újabb és újabb dolgokat, és halljuk, hogy ez ennyi milliárd, de a múlt héten itt voltunk egy másik témában, azt hallottuk, hogy az meg annyi milliárd. Közben pedig azt is halljuk, hogy valahonnét pedig el is kell venni, és nem látjuk, hogy az összegész pedig hogyan állna össze.

Tehát szeretnénk mi ezt megvalósítani, a célokkal egyetértünk, de a módszerek, eszközök kiforrottságát vitatjuk, mint ahogy ti is legbelül vitatjátok ezt a dolgot, csak nehezebb ezt nektek megfogalmazni. Mi ezt könnyebben meg tudjuk tenni, valljuk meg ezt őszintén.

Tehát én azért ezt hozzatenném. Több időt hagynék ilyen típusú kérdések kiérleléséhez és azt vetném fel, hogy gondolom, vége szakad most már 19-ével annak, hogy ilyen egyéni dolgok jönnek be, mert ez is a hibázást hozza. Nézzétek meg a törvénymódosításokat, amelyek idáig bejöttek, nagyon nagy hibaszázalékkal dolgozunk. Úgy gondolom, hogy tartozunk annyival a választóknak, hogy kiérleltebb dolgokat hozzuk ide, alaposabban gondoljuk végig. Én az irányokat, célokat azt gondolom, nem vitatom, viszont itt évtizedek problémája van, kivitatlan dolgok vannak. Hiszen azt ne érezze ma úgy – és én nem mondtam volna, én tisztellek azért, amiket mondasz különböző dolgoknál, István meg fogja magát védeni, nem kell nekem, de én azért nem mondtam volna neki azt, hogy ő most ilyen párti, olyan párti, vagy így gondolja, úgy gondolja. Szerintem nem ment vele. Azt keressük, én is azt keresem, hogy hogyan tudjak ezzel azonosulni, de ahhoz többet kellene nekünk ebben a dologban beszélgetnünk, egyeztetnünk.

Tehát ezt szeretném mondani erre a kérdésre, de mondhatnám a múltkori sportkérdésre is, ott is ugyanez a dilemmám, de szerintem nektek is ez a dilemmátok. Azt is szeretném megszavazni, de ma a kiérleltségében nem érzem ezeket a dolgokat. Ennyit szerettem volna elmondani.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Pánczél Károly, majd Dúró Dóra!

PÁNCZÉL KÁROLY (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Hála az ülésvezetésnek, legalább három hozzászóló volt már Kolber képviselő úr hozzászólása óta, tehát sikerült egy kicsit lehiggadni. *(Derültség.)*

Egy-egy mondatban engedjék meg: kétségtelen tény, hogy ez a határozati javaslat mondjuk nem a proletár-internacionalizmus jegyében került beadásra. *(Cseresnyés Péter: Ezt nem akartam mondani!)* Azt kellett volna mondani, hogy kérem szépen, mi ezt nem támogatjuk, és nem összehordani ennyi zagyva indoklást a „nem” mögé, hogy nekünk meg kellene ismernünk a katalánoktól a románokig Európában mindenkit. Kétségtelen tény, hogy ez is fontos, de azt gondolom, hogy a nemzeti összetartozás, mint emléknep, mint egy nevelési terület, ez ennél sokkal fontosabb.

Sós Tamás képviselő úr azt mondta, hogy gyakran tévedünk a politika területére. Igen, és akkor most szeretnék oda visszatérni, amit már az előbb mondtam, hogy ennél most egy sokkal fontosabb az e mögött rejlő nevelési lehetőség és

tartalom. Tehát most felejtjük el a politikát, és nézzük azt, hogy sok százezer magyar fiatalnak, tanulónak a neveléséről van szó, új terepek nyílnak meg.

Egy régi nagy mondta azt, hogy társadalmasodásra és nemzeti öntudatra nevelni kell. Többet kellene nevelni és kevesebbet tanítani. Nem tudom, hogy pontosan idéztem-e, Teleki Pál, a tragikusan 7 évtizede meghalt miniszterelnöktől származik ez a mondat. Na, ez egy kiváló terep arra egyébként, hogy neveljük, mert azt gondolom, hogy a mai nevelési, oktatási intézményekben ez tényleg szinte fontosabb, mint a tanítás.

Olyan jó, hogy az eddig meglévő emléknapok mellé csatlakozhat ez a negyedik, mert Pokorni Zoltán miniszterségéhez kapcsolódik a holokauszt emléknap, a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja, ez most nem egy – ahogy Máriusz mondta – sírva búsongó trianoni emléknap, hanem egy nemzeti összetartozás emléknapja, számos pozitív dolgot hordoz magában. Azt gondolom, hogy maga a kirándulás, a tanulmányi kirándulás, amiről szól ez a határozati javaslat, az is rengeteg nevelési lehetőséget rejt magában, és maga ez az emléknap is, ami szintén lehet egy osztályfőnöki óra, egy filmvetítés, egy beszélgetés, egy emlékhely meglátogatása, de egy olyan egyszerű dolog is lehet, amikor mondjuk egy áttelepült fadaragó erdélyi mesterrel beszélget az osztály, vagy egy Kárpátaljáról átjött gyermekorvossal. Tehát ezek mind csodálatos nevelési lehetőségek, ezt kellene ebben látni, nem pedig a politikát. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Dúró Dóra!

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm, elnök úr. Mindenekelőtt fontosnak tartom leszögezni, hogy általános vitára alkalmasnak tartjuk a határozati javaslatot, és ha nagyon drasztikus átalakuláson nem megy keresztül, akkor a zárószavazáson is támogatni fogja a Jobbik frakciója ezt a javaslatot. Mi olyannyira támogatjuk, hogy a programunkban is szerepelt ezen javaslat két elemének a megvalósítása. Sőt, saját képviselői önálló indítványokkal is kezdeményeztük az emléknap bevezetését és az osztálykirándulást is, csak az még eddig nem került napirendre.

Lesz egy pár kiegészítő módosító javaslatunk hozzá, de azokat most nem ismertetném, mert úgyis lesz majd egy holnapi bizottsági ülés, amikor a módosító javaslatokat fogjuk tárgyalni. Úgy érzem, hogy az LMP és az MSZP képviselői egy kicsit félrevitték ennek a határozati javaslatnak az értelmezését.

Ez azonban nem nyújt megoldást arra, hogy a diákok megismerjék az európai uniós országokat vagy a hazai kisebbségeket - bár ezekhez egy kicsit azért már közelebb áll -, de nem is ez a célja, úgy gondolom, és nem is arról szól, hogy ezekre megoldást nyújtson; erre külön megoldásokat kell találnunk.

Még annyit szeretnék elmondani, hogy sokat beszélünk a gyengeségről, a fájdalomról, a múltba révedésről, és itt mindig csak a csonka országi diákok, illetve a csonka országi magyarok gondolkodásmódja merül fel. De nagyon fontos a határon túli magyarok gondolkodásmódját és a csonka Magyarország viszonyát erősíteni, és 2004. december 5-e után, azt gondolom, még erősebb tartozásaink vannak nekünk innen Budapestről vagy a csonka Magyarországról a határon túli magyarok felé is. Az egyik módosító javaslatunk épp erre fog kiterjedni, hogy az ottani, határon túli magyarokat, a magyar iskolába, magyar osztályba járó diákokat is próbáljuk segíteni abban, hogy eljuthassanak Magyarországra, akár ebbe a magyarság házába, akár más vidéki városokba. Köszönöm.

ELNÖK: Én is köszönöm. Máriusz, utána Ágnes, aztán pedig Éva és István.

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Kedves Ágnes, néhány felvetésedre szeretnék reagálni. Azt mondtad, hogy egyeztetni kell a határon túli, külhoni magyar pedagógusszervezetekkel. Ez helyes, és nem is nagyon tud másként történni ez a dolog, mert - erre hadd hívjam fel a figyelmet! - az osztálykirándulásokat nem a kormány fogja szervezni (*Osztolykán Ágnes: Ezt én tudom.*), tehát nem az lesz, hogy a kormány létrehoz egy utazási irodát, és azt mondja, hogy: na, akkor most ide kell menni (*Osztolykán Ágnes: Most miért mondasz ilyet? Ezt tudom!*), hanem az egy alulról jövő, ez egy civil ügy, ami az LMP-nek a szívügye. Tehát minden iskola oda szervezi az osztálykirándulást, ahol neki kapcsolatai vannak, hogyha nem tud ilyen kapcsolatot kialakítani, akkor fordulhat esetleg a magyarok házához, fogják keresni egymást, hogy melyik az az iskola, melyik az a település, amelynek a neve megegyezik, számos ilyen van, valahol megismerték egymást a tanárok. Ez így fog történni, innentől kezdve ez egyeztetés lesz. A kormány a lehetőséget biztosítja, és azt mondja, hogy ez egy fontos célkitűzés a számára, pénzt is biztosít reményeink szerint valamilyen módon és mértékben ehhez, de a megvalósítás helyi szinten lesz. Nem egy központi okos agy bedobja egy számítógépbe, és randszerűen kisorsolja, hogy kinek hova kell mennie, nem így fog történni. Innentől kezdve tehát az egyeztetés elkerülhetetlen lesz.

Felvetettél egy másik kérdést, hogy a hazai kisebbségek helyzetét is ismerni kellene. Nem tartozik szorosan ide, de arra hadd hívjam fel a figyelmedet, hogy számos esetben, hogyha ez az osztálykirándulás jól van megszervezve, a hazai kisebbségekkel kapcsolatos információkat is nagyon nagy mértékben a határon túli területeken fogják tudni beszerezni a diákok. Példaként csak egyet mondok, de akár többet is lehet: Szamosújvár a legnagyobb örmény város, vettek egy területet, és zöld mezőben, zöldmezős beruházásként a menekülő örmények építettek egy fantasztikus örmény várost. Hazai örmény kisebbség van, de biztos, hogy Szamosújvárnál jobb példát arra, hogy hogyan is éltek az örmények, és hogyan is illeszkedtek be a magyar társadalomba, egész Magyarországon nem lehet mondani. Még más példákat is lehet hozni, például az erdélyi szászokat, a szász székeket is meg lehet látogatni ilyen osztálykirándulások keretében. Tehát bizony-bizony én azt gondolom, hogy ha ezek az osztálykirándulások jól vannak megszervezve, akkor azok a hazai kisebbségek helyzete szempontjából is rendkívül sok és érdekes információt tudnak juttatni a magyarországi diákok számára is.

Egyébként ha egy olyan módosító vagy egy olyan javaslat, határozati javaslat kerül a parlamentbe, amely értelmes módon, hasznosan megfogalmazza, hogy hogyan lehetne és mit kellene tennie a magyar kormánynak ahhoz, hogy a diákoknak a hazai kisebbségekkel kapcsolatos ismeretei jelentősen növekedjenek, most tudom mondani, hogy minden ilyen kezdeményezést, akár törvényi keretek között, akár más keretek között van is, tudok támogatni. De ez a határozati javaslat döntően nem erről szól.

ELNÖK: Köszönjük szépen...

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): A Kolber István által mondottakra muszáj lenne reagálnom, miniszter úr. (*Derültség.*) Énnekem is jót tett ez a néhány hozzászólás, de azt el kell mondjam, hogy a környező országok mindegyikére jellemző, hogy minden párt, legyen az liberális, baloldali, jobboldali, előbb román, szlovák, szerb vagy horvát, és csak utána liberális, baloldali vagy jobboldali. Ez ezeknek az országoknak nagy előnye. A környező országokban az, hogy egy párt a nemzeti kérdésekkel foglalkozik vagy nem, nem választja szét vagy nem esik egybe

azzal, hogy baloldali vagy jobboldali, mert nézzük meg: Vadim Tudor balról jött, Mečiar balról jött, Milošević balról jött, és aztán ők azért a nemzeti zászlót elég erőteljesen lengették. Magyarországnak szerintem az egy külön drámája, hogy a baloldal Magyarországon, a mi baloldalunk úgy szocializálódott, hogy nemzeti kérdéseket nem illik még felvetni sem, és beszélni sem illik róla.

Ebben a javaslatban egyébként semmilyen politikai hátsó szándék nincsen, ez a javaslat semmi másról nem szól, mint osztálykirándulásról, arról, hogy az itteni magyarok ismerjék meg a határon túli, külhoni magyarokat, legyen egy dokumentációs, információs központ, ha úgy tetszik, modern múzeum, és az emléknapi napján Magyarországnak arról a tragédiájáról is emlékezzünk meg a jövőbe tekintve is, amikor az ország elvesztette területének a kétharmadát. Nem is értem, hogy hogy vetődhet fel, hogy az iskolákban legyen mondjuk katalán emléknapi - nem idetartozik. Ráadásul szerintem az Európai Unió irányából annyiféle benyomás és inger éri a magyar diákokat, hogy igazán én azt szeretném, ha azt elérnék, hogy ne csak az legyen a trendi, hogyha valaki „olaszba” meg „görögbe megy” - idézőjelben mondom ezt a kifejezést -, hanem érezzék a magyar diákok egy osztálykirándulás után, hogyha jól sikerült, hogy fantasztikus volt, fantasztikus élmény és fantasztikus lehetőség volt elmenni Erdélybe, a Felvidékre, ahol ugyanolyan nyelven beszélnek az emberek; és ha véletlenül 30 éves korában eljut oda, és kiszáll Székelyudvarhelyen, akkor nem csodálkozik el, hogy jó, itt ugyanúgy magyarul beszélnek, mint Debrecenben. Tehát igazán ez lenne a cél.

Én még egyszer azt javasolnám a Szocialista Pártnak, hogy gondolják meg, hogy politikai kérdést csinálnak-e belőle. Mert ha az ügy mellé állnak, akkor nem lesz politikai kérdés. Ha ebből politikai vita lesz, ha az egyik oldalon mi ezt mondjuk, a baloldal pedig megint szembemotorozik vele, akkor bizony politikai kérdés lesz belőle. A kezdeményezés nem az, az osztálykirándulásról szól. Kérem, hogy ne csináljatok politikai kérdést ebből. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Nem akartalak félbeszakítani, de nagyon fut az idő.

Ágnes, parancsolj, utána Éva, és aztán Kolber István.

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Tömör leszek, csak két dolgot szeretnék elmondani. Az egyik az, hogy nagyon cinikusan beszélteél, Máriusz, de nem baj, értem a cinizmust. (*Révész Máriusz: Miért voltam cinikus?*) Az LMP abszolút egyetért ezzel az alulról jövő kezdeményezéssel, és teljesen tisztában vagyok azzal, legalábbis bízom benne, hogy nem fogtok létrehozni egy ilyen nemzeti utazási irodát.

Én is Kolber Istvánhoz szeretnék szólni, de egy kicsit pozitívabban, mint az előttem szólók, és két fontos dologra szeretném felhívni a figyelmét. Az egyik az, hogy - és sajnos muszáj két mondatot felolvasnom - két olyan pont van a határozati javaslatban, amely mögött, azt gondolom, egy nagyon fontos és nemes cél áll, és ha ezt tartjuk szem előtt, akkor valóban el lehet tekinteni ennek a politikai... meg - ahogyan Sós Tamás is fogalmazott - hogy ebbe belevigyük a politikát. Én azt gondolom, hogy ez a két mondat adhat biztositékot arra, hogy itt nem erről van szó, ahogyan a képviselőtársak azt mondják is, de én megpróbálom szövegszerűen megindokolni.

Az egyik mondat az, hogy: „A magyarság házának nem a múlton búsongó, elsősorban sebeinket mutogató, fájdalmas intézménynek kell lennie, mert így nem lesz vonzó sem a diákok, sem a szintén célközönségként számba veendő külföldiek számára.”. Erre én azt mondom, és azt mondja az LMP parlamenti frakciója, hogy ha

ez a magyarság háza létrejön, és hogyha valóban meg fog valósulni az, ami ide le van írva, akkor azt kell ebben a mondatban látnunk, hogy itt egy olyan intézmény készül, amely a mai diákokat - amivel, azt gondolom, alapvetően probléma van - egy kritikai gondolkodásra készíti, és egy olyan gondolkodásra, amelyben valóban vissza tudnak nyúlni a gyökereikhez, és kapcsolatot tudnak építeni az elszakadt országrészekkel. Ez az egyik fontos mondat, ami mögött, azt gondolom, ezt kell látni.

A másik pozitívum és nagyon fontos mondat az, hogy: „A nemzeti összetartozás napja a felnövekvő nemzedék mellett a szülők, a tágabb környezet figyelmét is ráirányítja évente egyszer a magyarság határain kívül, a világban élő mintegy 3-3,5 millió magyarra.”. Azt gondolom, hogy ebből viszont azt kell kihallani - és itt nem akarok tanácsokat adni, inkább csak elmondom, hogy mi mit hallunk ki belőle -, én azt hallom ki belőle, hogy itt van egy nagyon fontos tétel, amely, azt gondolom, az ellenzéki pártoknak, a Jobbikot kivéve, szintén fontos, hogy itt a Fidesz megmutatja nekünk azt, hogy szembe tud nézni azzal a ténnyel, hogy itt már nem 15 milliós magyarságról beszélünk.

Én értem valahol, és azt gondolom, hogy a kormánypárti képviselőknek is érteniük kell valahol azt, amit talán nem merünk kimondani, én is vacilláltam az első felszólalásomkor, hogy merjem-e kimondani vagy ne. Tudom, hogy sürges az idő, tudom, hogy mindenkinek frakcióülésre kell mennie, de azt is tudom, hogy az oktatási bizottság - és ebben bíztam, amikor a munkát elvállaltam - valóban egy szakmai közeg lesz, ahol mi szakmai alapon tudunk dolgokat megvitatni; csak elég kevés időnk van rá, de majd kitaláljuk, hogy hogyan lehetne ezt megvitatni. Azt gondolom, hogy amikor politizálódásról vagy ennek a törvénynek a politikai háttéréről beszélünk, akkor csak egyetlenegy dologtól félünk, az pedig az, amit én magam ezen a hétvégén átéltem, ami ennek a határozati javaslatnak köszönhetően olyanra sikerült, hogy alig tudtam három percre távolabb menni a számítógépetől, mert ömlöttek a vélemények ezzel a határozati javaslattal kapcsolatosan. Egyetlenegy fontos dolog van, ami, azt gondolom... (*Közbeszólás a kormánypárti képviselők soraiból: Negatív vélemények?*) Nem a negatív vélemények, csak a vélemények, tehát mindenki mondta és mondta és mondta. Egyetlenegy olyan felvetés volt, amely érdekes módon egy erdélyi tanártól jött, ez pedig az volt, hogy nagyon bízik a Fideszben, és nagyon bízik abban, hogy ez a határozati javaslat egy olyan - hogy is mondjam? - kontroll alatt fog működni, amikor már ez lebomlik a megvalósítás szintjére, hogy mindent meg fogunk tenni az egyoldalú magyar történelemértelmezés ellen. És én azt gondolom, hogy ha ebbe mindenki belegondol, akkor... (*Cseresnyés Péter: Ezt nem is értem!*) Annyi az értelme... Én is visszaválasztam, hogy mit gondol e mögött, habár történelem szakos tanárként és politológusként abszolút tudom, hogy mire gondol. Arra gondol, hogy azt a fajta jobboldali ideológiát, ami elviszi ezt az egész..., nem egy egészséges mederbe tereli ezt, és... Amiről én nem beszélek, nehogy megint félreértsétek, hogy én most ezt mondom, mert én azt mondom, amit mondtam az előbb azokra a mondatokra fókuszálva, hogy valahogy ki kellene találnunk - és én azért gondolom azt, de majd le fogok ülni Révész Máriusz képviselőtársammal, hogy hova tegyük be azt a mondatot, amely az egyeztetésről szól -, hogy ne menjen el ez egy radikális nemzetértelmezési dologba. Ennyit akartam mondani. (*Közbeszólások, moraj.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Éva, Kolber István és aztán... Mindenkit önmérsékletre kérek, különösen azokat, akik már szóltak. (*Kucsák László: Térjünk vissza a javaslathoz!*) Éva, parancsolj!

BRÁJER ÉVA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Remélem, hogy lazíthatunk, és ezektől a berögzültségektől, mint amik a radikalizmus irányába visznek, vissza tudunk jönni a rendes terepre. Azt is remélem, hogy nem tudjuk politikai természetűvé tenni ezt az ügyet, hanem sokkal inkább egyfajta érzelmi oldalról közelítjük meg. És hogyha kapkodásnak, fejkapkodásnak tűnik az elmúlt hetek munkája, akkor azért azt hadd mondjam el, hogy nyolc év egy hatalmas idő, rengeteg a pótolnivaló, nagyon-nagyon sok. Kidobtunk nyolc évet az ablakon, egy hatéves gyerekből 14 éves lett, gondoljunk bele, hogy nyolc év alatt mennyit fejlődik, mennyi tudást kap! Tehát hogyha ez az önök számára így tűnik, akkor ez... Mi nem így érezzük.

Egy személyes példát engedjenek meg nekem! Az édesapám annak idején azt mondta, hogy addig nem megyünk Nyugatra, amíg az országot belülről nem ismerjük, nem mentünk el Csesznek várától kezdve az összes történelmi helyünkre, illetve nem megyünk el a határon túli magyar területeinkre; és amikor aztán ezt már mind bejártuk, és tudjuk, hogy kik vagyunk, és honnan jöttünk, na majd akkor megyünk tovább, és akkor tekintünk ki Európára. Természetesen igaza van az Ágnesnek, ehhez az is hozzátartozik, hogy a gyerekeink a határon belül élő kisebbségeket is ismerjék meg, tudjanak velük közösen gondolkodni.

Ennek a határozati javaslatnak, amely, számomra úgy tűnik, hogy... Nem is értem, hogy lehet az, hogy az elmúlt húsz évben ez nem történt még meg. Én tehát azt gondolom, hogy épp itt volt már ennek az ideje. Ez a három tartalmi elem, amely az emléknep tekintetében lehelyezi a történelmi gyökeret, és a gyerekeinkkel megismerteti ezt; a kirándulások tekintetében barátságokat köthetnek, és továbbmegyek: egyébként használnék még sokkal több sport- és kulturális lehetőséget, kiállításokat hoznék-vinnék, focimeccseket, hokimeccseket szerveznék, ha kell, és mindenféle közös programokat; a végén pedig van a kiállítás maga. Talán még emlékszünk rá, hogy az Álmodók álmodói kiállítást milyen hatalmas tömeg látogatta annak idején, és a Millenáris játszótéren nem volt kérdés, hogy baloldali szavazó vagy jobboldali szavazó gyermeke játszik, a gyerekek közösen játszottak a játszótéren.

Úgyhogy én azt gondolom, hogy ha majd időben eltávolodunk ettől a mai döntéstől, akkor fog rákerülni a pont az „i”-re, és fogjuk látni, hogy a jövő nemzedék szempontjából milyen hihetetlenül fontos lépés az, amit itt most meg kívánunk tenni. És én abban is biztos vagyok - mert számos baloldali szavazóval van aktív kapcsolatomban mint helyi képviselőnek -, hogy ha önök ezt úgy közelítik meg, mint amit az előbb a véleményükben felvetettek, akkor, biztos vagyok benne, önök a saját szavazóikkal szemben is rossz úton járnak, és szomorúan veszem tudomásul, hogy ezek szerint a kettős állampolgársággal kapcsolatos tévedésüket sem sikerült önkritikával figyelniük. Úgyhogy én erre hívnám fel a figyelmet, és én is azt kérem, hogy alaposan végig kellene ezt gondolni, és talán fel kellene mérni, hogy mennyi baloldali szavazó látogatója volt az Álmodók álmodói kiállításnak, és milyen hihetetlen pozitív volt az ő visszajelzésük ezzel kapcsolatban. Úgyhogy, ha lehet a bátorságot, akkor én ezt kérném és javasolnám. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Természetesen nem tilthatom meg, hogy ki-ki a másik viszonyát a nemzeti kérdéshez ne elemezze; jobb lenne, ha mindenki a magáét elemezné (*Derültség.*), de a vita szabad természetesen. Csak arra hívom fel a figyelmet, hogy nagyon szalad az idő, és éppen ezért nekem el kell mennem a külügyi bizottság ülésére pont ezt előterjeszteni, amiről vitatkozunk. Átadom az elnöklést Lászlónak, azzal, hogy Kolber István kért szót, utána pedig Hoppál Péter. Remélem,

utána megtudhatjuk a tárca álláspontját, és dönthetünk! *(Közbeszólások. - Derültség.)*
Jó munkát kívánok mindenkinek! Én a magam részéről támogatom a javaslatot.

(Az elnöklést dr. Pószán László, a bizottság alelnöke veszi át.)

ELNÖK: Tisztelt Bizottság! Akkor Kolber Istvánt, utána pedig Hoppál Pétert illeti a szó.

DR. KOLBER ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a szót az elnök úrnak, és az utolsó gondolatait, mert sok mindent megspórolhatok ezzel kapcsolatosan. Teljesen úgy gondolom, hogy azt az elnök úr mondta, és köszönöm ezeket a szavakat. Azt gondolom, hogy ha egy nyitott és demokratikus vitát akarunk folytatni, akkor nem kezdhetjük azzal, hogy a másikkal hogyan kell gondolkodnia, és milyen álláspontot kell képviselnie.

A másik az, hogy azért ne tegyünk úgy, hogy most kezdődik valami, *(Pokorni Zoltán távozik.)* legalábbis én úgy tudom, hogy sok hasonló jó példa van hasonló osztálykirándulásokra és kapcsolatokra. Én magam ennek részese voltam, ugyanis '89-ben kezdeményezője, majd megyei vezetőként, képviselőként építője voltam ezeknek a kapcsolatoknak. Somogy megye, igaz, lehet, hogy nem olyan jelentős, mint néhány fővárosi kerület, de körülbelül száz erdélyi, felvidéki kapcsolattal rendelkezik, nem csupán önkormányzati, de valóban iskolai, civil szervezeti és családi kapcsolattal. Azt gondolom, nem vitathatjuk el egymástól azt, hogy ezekért sokféleképpen lehet tenni.

De ismét Osztyllyán Ágnesnek a gondolatot kell folytatnom, mert azt hiszem, hogy becsapnánk egymást, és nem beszélünk őszintén, hogyha nem tartanánk valós problémának azt az e-mailt, amelyet egy erdélyi tanár írt ezek szerint, és amelyben figyelmeztetett bennünket. Mert az hazugság lenne, hogyha azt mondanánk, hogy ezekben a kérdésekben nincs benne a politika, hogy itt osztálykirándulásokról szól csupán a dolog. Ezt a javaslatot támogatták mások is, akik egyébként hasonló javaslatot nyújtottak be, amely egyenesen arról szól, hogy a nemzet-újraegyesítés céljából kell majd ezeket a kirándulásokat szervezni - azért itt lappang ez a veszély és kockázat. *(Közbeszólások és moraj a kormánypárti képviselők soraiban.)* És én, noha tiszteltem Ágnesnek a jóhiszeműségét, hogy nem lát ebben veszélyt, hadd kételkedjek! Nagyon sokféleképpen lehet ezt tartalommal kitölteni, ezért mi valóban felelősek vagyunk, hogy egy avíttas, múltba révedő, hamis történelemszemlélettel indítjuk útra ezeket a gyerekeket, vagy egy nyitottabb, egy korszerű, kritikusabb és jövőt építő módon. Köszönöm szépen. *(Osztyllyán Ágnes: Bízunk benne, hogy ez utóbbi!)*

ELNÖK: Köszönöm. Hoppál Péter, parancsolj!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen. Eredetileg azért kértem szót, hogy két rövid gondolattal lenyugtassam a tisztelt ellenzéki képviselők gondolatfűzéseit. *(Osztyllyán Ágnes: Nem vagyok ideges!)* Két mondatot emelnék ki az őáltaluk elmondottakból. Osztyllyán Ágnes azt mondta, hogy itt radikális nemzetértelmezési gondolat feszül a háttérben, most pedig Kolber Istvántól azt hallottuk, hogy a nemzeti újraegyesítés veszélye itt lappang. *(Osztyllyán Ágnes: Nem ezt mondtam! - Dr. Kolber István: Nem ezt mondtam. Csak felolvastam ezt. - Kolber István felmutat egy dokumentumot. - Osztyllyán Ágnes: Én nem ezt mondtam! - Az elnök csenget.)* Szó szerint leírtam, majd a jegyzőkönyvből ki fog derülni, hogy így hangzott-e el ez a két mondat... *(Révész Máriusz: A lenyugtató nem sikerült, Péter! -*

Közbeszólások. - Az elnök csenget.) Meg szeretnék nyugtatni benneteket. Én azt hiszem, hogy ez elsősorban egyébként ennek az ügynek a mennyiségi megoldása ez a javaslat. Amit ti mondtatok, hogy vannak egyes iskolák, vannak egyes megyék, vannak egyes kerületek, vannak egyes tanárok, akik ezt a projektet már művelik, az valóság, de ezek elszigetelt jelenségek. Ezt mennyiségi szinten kell megoldani.

Nézzétek! Én úgy érzem, hogy félelmes voltam addig, amíg a diákjaimmal nem tudtam a házsongárdi temetőben megnézni a magyar szellemtörténet egyik felét. A másik fele itthon van, az itthoni temetőben, de az egyik fele meg ott van. Félelmes voltam addig, amíg ezt nem tudtam megtenni. Ők is félelmesek, azok a gyerekek, akiknek a szülei ezt nem tudják megadni. Ezért jó, ha az iskola ezt meg tudja adni nekik. *(Osztylákán Ágnes: Ez így van!)*

Ezen kívül azt hiszem, hogy a lehető legjobb orvosság a sekélyes magyarság érzésvilágának elterjedése ellen, a lehető legjobb orvosság a pántlikás magyarság elterjedése ellen, hogyha egy mély identitáserősítésen mennek át az iskolás gyerekek. *(Osztylákán Ágnes: Ezzel egyetértek.)* Akkor nem lehet őket majd sallangok mentén és gyengén megfogalmazott jelszavak mentén hadsorba állítani, pont azért, mert mélyé válik az identitásuk, gyökérré válik, és fel fogják ismerni, hogy mit jelent magyarnak lenni, hogy mi a valóságos tartalma ennek. Én ezért is azt mondom, hogy mindannyiunk érdekében a jövő magyar társadalmának mélyebb identitással és gyökerekkel kell rendelkezni, ez pedig az iskolán keresztül történhet meg.

Ezzel talán megnyugtattalak benneteket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Úgy érzékelem, hogy kellőképpen kiveséztük ezt a témát. Elengedhetetlen hozzászólási szándékot innen nem látok, de ha tévednék, akkor, kérem, jelezzék. Van ilyen? *(Révész Máriusz: A kormány!)* A kormány képviselőjét majd megkérdem. *(Révész Máriusz jelzésére:)* Máriusz, bocsánat, rosszul látok. Hozzá kívánsz még szólni?

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Egy mondatot zárásként. De a kormány után.

ELNÖK: Szeretném megkérdeni a tárca vagy a kormány álláspontját az előterjesztést illetően.

Dr. Dr. Gloviczki Zoltán (Nemzeti Erőforrás Minisztérium) véleménynyilvánítása

DR. DR. GLOVICZKI ZOLTÁN (Nemzeti Erőforrás Minisztérium): Maximálisan egyetértünk az előterjesztéssel, és igyekezni fogunk megvalósítani.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Akkor mint előterjesztő, Révész Máriusz, parancsolj!

Révész Máriusz (Fidesz) zárszava

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Sok mindent elmondtunk. Egyetlen gondolat a végén: az szerintem nem lenne jó, hogyha egy ellenzéki párt álláspontját az határozná meg, hogy egy másik ellenzéki párt hogy viszonyul a kérdéshez, tehát hogy én azért nem támogatom, mert a másik támogatja. Szerintem felnőttek, nagykorúak vagyunk. Ráadásul azzal a mondattal, amit Kolber úr idézett, hogy a nemzet határokon átívelő újraegyesítése meg hogy a nemzet újraegyesítése,

azzal olyan nagyon sok gondot nem látok, hiszen mondjuk Németh Zsolt az indoklásában a kettős állampolgárság kapcsán elmondta, hogy egy fontos szempont ebben a kérdésben a nemzet határokon átívelő újraegyesítése, és bizony azt a javaslatot talán három vagy négy szocialista képviselő kivételével, ezzel az indoklással együtt, a szocialisták el tudták fogadni. Szerintem ezzel a gondolattal önmagában - bár nem olvastam az előterjesztést - így nincs gond.

Böjte atya a hétvégén a Bazilikában száz gyerek kíséretében tartott egy nagyon szép misét, ahol a száz határon túli magyar gyerekekkel együtt megköszönték azt a gesztust a magyar parlament képviselőinek, hogy megszavazták számukra is az állampolgárságot, és így szorosabbnak érzik ezt a köteleket. Szerintem ebbe az irányba mutatna ez a törvénytervezet.

Én továbbra is azt tartanám szerencsésnek, hogy ha a szükséges módosítások után a végén a kijelző tábla száz százalékos egyetértést mutatna. Minden jó szándékú javaslatnak a befogadására nyitottak vagyunk egyébként a későbbiekben. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Úgy érzékelem, hogy szavazhatunk a kérdésről.

Szavazás az általános vitára való alkalmasságról

Az általános vitára való alkalmasság tárgyában kell szavazni. Kérem, aki támogatja, kézfelemeléssel jelezze. *(Szavazás.)* Tizenhét igen. Aki ellene szavaz? *(Szavazás.)* Aki tartózkodik? *(Szavazás.)* Egy. Sós Tamás is ezt jelezte nekem... *(Dr. Kolber István: Nincs papírom tőle.)* Akkor viszont egy tartózkodás. Köszönöm szépen.

Akkor kihirdetem, hogy a bizottság szavazata alapján általános vitára alkalmasnak találtuk. Köszönöm szépen.

A bizottsági előadó és a bizottság kisebbségi véleményét ismertető képviselő kijelölése

Bizottsági előadót kell állítani. *(Kucsák László jelentkezik.)* Kucsák László. A kisebbségi vélemény megfogalmazására...? *(Dr. Kolber István: Technikai akadályai vannak.)* A későbbiekben kapunk egy nevet ezek szerint. Köszönöm szépen.

A katonai és rendvédelmi felsőoktatási intézmények vezetőinek, oktatóinak és hallgatóinak jogállásáról szóló 1996. évi XLV. törvény módosításáról szóló T/616. számú törvényjavaslat (Általános vita)

Következik a második napirendi pont: a katonai és rendvédelmi felsőoktatási intézményekről szóló javaslat. Látom is, az előterjesztők nevében Csampa Zsolt van jelen, valamint Till Szabolcs jogi főosztályvezető, jól tudom? *(Dr. Till Szabolcs: Igen.)* Köszönöm szépen. Akkor meg is adom a szót az előterjesztőnek.

Csampa Zsolt (Fidesz) szóbeli kiegészítése

CSAMPA ZSOLT (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Bizottság! Katonásan csak röviden szeretném hangsúlyozni azt, hogy a katonai és rendvédelmi felsőoktatási intézmények vezetői, oktatói és hallgatói jogállásáról szóló törvény módosítását kezdeményeztük több képviselőtársammal, figyelembe véve egy koncepcionális felülvizsgálat lefolytatásának az indokoltságát is. A mostani törvényjavaslat csak a legsürgősebb

változtatásokat tartalmazza. Kérem a tisztelt bizottságot, hogy támogassa a törvényjavaslat, a módosítás általános vitára alkalmasságát.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A tárca részéről szeretném kérni az álláspontot.

Dr. Till Szabolcs (Honvédelmi Minisztérium) véleménynyilvánítása

DR. TILL SZABOCS (Honvédelmi Minisztérium): Tisztelt Bizottság! A honvédelmi tárca támogatja a javaslatot.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megnyitom a bizottsági vitát. Van-e bárkinek észrevétele, megjegyzése pro vagy kontra, mellette, ellene? *(Osztolykán Ágnes jelzésére:)* Ágnes, parancsoljon!

Hozzászólások, kérdések, válaszok

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Köszönöm szépen. Mi többen is néztük ezt a törvényjavaslatot, és segítsenek nekem egy kicsit, mert nem igazán látjuk át! Én azt gondolom, vagy úgy tudom - de javítsanak ki, és mondjanak nekem valós dolgokat -, hogy amikor itt ösztöndíjas hallgatóról beszélünk, akkor arról a hallgatóról beszélünk, aki részt vesz ebben a fajta képzésben, és... és nem fizetős? Tehát mi tulajdonképpen az ösztöndíjas hallgatónak a lényege? Miért ösztöndíjas hallgató? Ez abszolút csak egy kérdés, mert nem tudom rá a választ. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további kérdés, észrevétel, felvetés, megjegyzés? *(Senki nem jelentkezik.)* Ha nincsen, akkor megadom a lehetőséget a válaszadásra. Tessék, parancsoljon!

DR. TILL SZABOLCS (Honvédelmi Minisztérium): Tisztelt Bizottság! A katonai és rendvédelmi felsőoktatási intézmények vezetőinek, oktatóinak, hallgatóinak a jogállásáról szóló törvény három típusú hallgatói kategóriát kezel. Egyrészt vannak polgári hallgatók, akinek nincs tanulmányi szerződésük semelyik fegyveres szervvel. Ők gyakorlatilag olyanok, mint a civil felsőoktatás civil hallgatói. A másik végtel a kettős jogállású hallgató, aki úgy kerül beiskolázásra, hogy valamelyik rendvédelmi szerv vagy a Magyar Honvédség hivatásos vagy szerződéses állományú tagja, és így vesz részt a képzésben. A törvényjavaslat az ösztöndíjas hallgatói kategóriát, a harmadikat érinti, amely katonák esetében tényleges állományú katona, aki a katonai alapfelkészítést követően tanulmányokat folytat, és ezért járandóságokat kap, a Zrínyi Nemzetvédelmi Egyetem esetében a Honvédségtől, a Rendőrtiszti Főiskola esetében a különböző rendvédelmi szervektől.

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e további észrevétel, megjegyzés, kérdés? *(Senki nem jelentkezik.)* Ilyet nem látok. Akkor viszont az általános vitára való alkalmasság kérdésében kell itt is állást foglalni.

Szavazás az általános vitára való alkalmasságról

Aki támogatja, az, kérem, kézfelemeléssel jelezze. *(Szavazás.)* Egyhangúnak látom.

Kívánja-e bárki a bizottság egyhangú álláspontját a parlamentben ismertetni, vagy ettől eltekint a bizottság? *(Közbeszólások: Eltekint tőle!)* Eltekint tőle a bizottság, köszönöm szépen. A javaslatot tehát egyhangúlag támogattuk. Köszönöm szépen.

Egyebek

Következik az egyebek. Az egyebek szintjén kiosztásra kerültek ezek a bizonyos levelek. Az egyik levéllel kapcsolatban az előbb még itt láttam Keszei Sándor urat, nem tudom, hogy kívánja-e ezt esetleg... *(Közbeszólások: Holnap!)* Mindenesetre tájékoztató jellegű, mindenki elolvasta... *(Keszei Sándor a terembe lép. - Közbeszólások: Megjött!)* Megkérdezem a Szülők Országos Egyesületének a szóvivőjeként Keszei urat, hogy kíván-e esetleg szóban... *(Keszei Sándor: Köszönöm szépen, nem.)* Nem, köszönjük szépen. *(Keszei Sándor: Ezt holnapra szántuk.)* Értem, köszönöm szépen.

Van-e bárkinek bármelyikkel kapcsolatban kérdése, észrevétele, felvetése, javaslata? *(Senki nem jelentkezik.)* Nincs. Köszönöm szépen.

Akkor a mai ülést ezzel lezártnak nyilvánítom. Holnap 8 óra 30 perckor folytatjuk a munkánkat. Köszönöm szépen mindenkinek a megjelenést.

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 2 perc)

Pokorni Zoltán
a bizottság elnöke

Dr. Pószán László
a bizottság alelnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Ipacs Tiborné és Molnár Emese